

a konyhába, az ablakból láttam, amint végigsiet az utcán. Nehezen járt, mintha sírt is volna, a neonlámpák több oldalról terítették rá a fényt, árnyéka nem volt. Utána akartam kiáltani, hogy legalább a pénzért jöjjön vissza, de a galuska már ott szorított a torkomban.

A végén bőgtem el magam. A fejemet és a csempézett falat öklöztem, majd jó mélyen belekarcoltam körömollóval a combomba, egy újabb párhuzamost a többi mellé, ettől egy kicsit lenyugodtam. Miután vécepapírral felitattam a vért, visszasántikáltam a szobába, beütöttem egy pornóoldal címét a Mozillába, és találomra rákattintottam az egyik jelenetre. A billentyűzeten ott volt a feneké nyoma, néztem egy darabig a képernyőt, de nem tudott érdekelni. Aztán beleszagoltam a tenyerembe, még mindig ott volt a szaga. Mélyet szippantottam belőle, kikapcsoltam a számítógépet, és egyedül fejeztem be azt, amit eredetileg ketten kezdtünk el.

Aztán ismét jött a bőgés és a körömolló.

Gergely Borbála

ISMERETLEN VIHAR

Vizes lepedőket csapkod testünkhöz a szél,
mintha negatívot venne rólunk.
De benned villámlik, és félek, hogy még így is lángra kapnak.
Nem akarom hallani, amit a vihartól megvadult lovak nyerítése elnyom.
Tátogsz – a kerti tó alján meghúzódo díszhalak.

Tudom, ide csak a dátumok szerencsétlen alakulása miatt
költöztünk együtt, a futár nem a nevet és a hászámot,
hanem a napot rontotta el, és egy héttel előbb hozta a 17 rózsatövet, másnak.
Ezért nem jött el anyám segíteni, ezért vágattad el talaj felett az ecetfákat,
ezért nem foglaltál szállást a szokásos évi síeléshez.
Nem akarom, hogy kimondd, a vetélés miatt vártál ez ideig,
így is átította, feszíti, húzza bőrömet a szájalmad.
Szeretnék bejutni a házba, egy kivilágítatlan udvar
ismeretlen járdakövein.

Az istállók elcsendesedtek,
a liget csonkolt fatörzsei közé feszített függőágyból még csöpög a víz,
szokatlan madárhangok – később félalomban töltött perceim aláfestő zenéje.
Kézfejem fodrozódik a bőre alatt megfeszülő inak mozgásától,
akár a szomorúfűz alatt összegyűlt víz felszíne, ahogy sietve gépelek.

A taxi ablakából, a lépcsőház üvegtégláin át még látom, hogy felkeltél.

IDEGEN ÉGÖV

Karácsonyi égősorokkal álmodik.
Meleggel – homlokába váj, ahogy átér a bejárati ajtón.
Macskaeledel konzervdobozairól,
fazekak ócska virágmintáiról, a zománctestékbe égett ízokról.
A törődés megrepedezett emlékeibe vajatok nyílnak,
akár legöregebb macskánk csomósodó bundája,
kettéválnak – együtt ültetett fánk túlevelei.

Itt papagájok párbeszédét kaktuszok szabdalják monotonná,
az avart keresi, de gyümölcsök héjába bújít ízeltlábúakon tapos.

Nagyon messze elfutott.
Ismeretlen égöv vad kellékeivel töltötte meg szobáját,
levegőért kapkod, de hiába emeli oldalra kezét,
nyakától a legtávolabb,
magas a páratartalom, és nem emlékszik az idevezető útra.

A kezére tapadt tészta.
Anyag hiányzik. Valami ismerős bőr szaga,
az eddig megvetett föld – egyszer érezte nyelvén,
általános iskolában, mikor mégis erősebbek voltak nála a többiek.

SAMUEL BECKETT TÍZ LEVELE

Válogatta és fordította Cseke Ákos

Levelei kiadására Samuel Beckett maga adott engedélyt 1985 februárjában, azzal a megkötéssel, hogy kizárólag azok a levelek jelenhetnek meg, amelyek valamilyen tekintetben – ami persze sokféleképpen értelmezhető – fontosak lehetnek művei megértéséhez. Az író még életében gondoskodott tehát arról, hogy a széles olvasóközönség bepillantást nyerhessen a leveleibe, de közben arra is figyelt, hogy ugyanez az olvasóközönség még halála után se

ismerhesse meg túlságosan személyesnek ítélt gondolatait és írásait. Leveleinek négy kötetre tervezett kiadásából eddig az első két kötet jelent meg (THE LETTERS OF SAMUEL BECKETT, I–II. Szerk. G. Craig et al. Cambridge University Press, 2009 [Volume I: 1929–1940] és 2011 [Volume II: 1941–1956]), az itt szereplő tíz levél magyar fordítása az ebben a két kötetben található szövegek alapján készült, ahogy a magyarázó jegyzetek is jórészt e kiadás jegyzete-